Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 19. Pris 25 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Muntre Fortællinger.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1881.

Tampen maa først lægges i Blød!

Af Maurus Jókai.

Folk sagde om Hr. Stefan Borschosch, at han var en meget fornuftig Mand, naar han blot ikke havde drukket noget.

Dette var ganske vist en noget dristig Paastand, eftersom Sandheden og Visdommen ligge i Vinen. Den, der drikker Vin, taler fremmede Tungemaal og er kyndig i allehaande Videnskaber. Ved Hjælp af Vinen lærer Folk endog at lave Vers, den fejge faar Mod, Skomageren lærer at politisere og Politikeren at give sit Besyv med om Skomageri. Ja, der gives Naturer, som først opdage deres egentlige Kald her i Livet, naar de ved Indtagelsen af et behørigt Kvantum af den velsignelsesrige Saft have opfrisket deres Forstands Virksomhed.

Det er for øvrigt muligt, at Naturen havde spillet et modsat Puds med Hr. Borschosch, idet han, der af Naturen var et af de blideste Mennesker paa Jorden, havde faaet Navnet Borschosch, det vil paa Dansk sige „den pebrede.“ Fra Morgenstunden af var han en meget fornuftig Mand, men kun saa længe, til han havde undersøgt, hvad der fandtes paa Bunden af Glasset. Var han først kommen under Vejr med denne Hemmelighed, var han ikke god at komme nær. Han blev da en Spektakelmager og Slagsbroder. Men ellers var han from som et Lam. Hans bekjendte havde vænnet sig til at sige: „Om Formiddagen er Borschosch blot krydret med Allehaande, men efter Middag med spansk Peber!“

Men hvem var da denne Hr. Borschosch?

Ak, man hører paa dig, ærede Læser, at du ikke har hjemme i Komorn; thi i saa Fald vilde du ikke spørge, hvem denne Hr. Stefan Borschosch er.

Saa du kjender virkelig ikke denne frejdige, stærkt byggede Bysergent, som hver Tirsdag og Torsdag plejer at holde Vagt foran Raadhuset i Komorn, iført grøn Husartrøje og blaa, tæt sluttende Buxer med gule Snore? Han er den højeste af alle Bysergenterne; hans Overskjæg staar ud til begge Sider, som Vingebenene paa en Gaas, man har stukket paa Spid. Han førte altid Hr. Overdommeren hjem fra Retsmøderne, og det var ham, som travede rundt og indbød Gjæster, naar Magistratsherrerne gave en Festmiddag. Han sad paa Bukken, naar Stadskareten forspændt med fire raske Gangere kjørte paa Vejsyn eller med en Deputation.

Saa har du altsaa heller ikke, ærede Læser, set, hvorledes han paa Torvet vælter Kurvene med

de umodne Ferskener for Sælgekonerne, der ere gruelig bange for ham? Eller mindes du ikke fra Paasketiden, naar Kirkefanerne bæres i Procession, den store, vældige Mand, som med flagrende ungarsk Kappe over Skulderen, med raslende Sabelskede og dinglende Chakodusk, plejer at gaa foran Hans Højærværdighed og bære Sølvlampen? Nu vel, det er netop den Stefan Borschosch, jeg vil fortælle dig om. Men om du ikke skulde mindes alt dette, da er det blot et Bevis paa, at du aldrig har boet i Ungarn i Staden Komorn, hvilket jo ganske vist ikke er din Skyld.

Hr. Stefan Borschosch var det bedste Menneske af Verden. At han havde den regelmæssige Vane om Aftenen at komme hjem med omtaaget Hoved, det er sandt nok; at han da regelmæssig pryglede sin Kone, er ligeledes sandt; men, naar man undtager dette, var der ingen videre Fejl at opdage hos ham, hvor meget man saa søgte.

En Gang — jeg husker det, som om det var sket i Gaar — det var det samme Aar, da man hang den nye Klokke op i Taarnet paa den kalvinistiske Kirke, belavede den højt ansete Stad Komorn sig paa en stor Fest; den nye Overstatholder skulde indsættes i sin Værdighed., hvilket paa godt Ungarsk kaldes „Installation."

Hvor hele Staden straalede! Hele Omegnens Adel kom ridende i prægtigt Optog; foran de fornemme Herrer bar man store Faner behængte med Baand og Kranse; den naadige Hr. Overdommer anførte selv Toget, fulgt af de Herrer Edsvorne, som over deres broderede Dolmans bare røde og lyseblaa Kapper. Der var en af de adelige Herrer, som i Stedet for Knapper havde Guldure anbragte

i sin Dolman; en anden havde Stigbøjler af massivt Sølv. Men „Han selv," Overstatholderen, kom i en prægtig forgyldt Vogn, omgiven af tolv Riddere til Hest. Og paa begge Sider af Gaden, lige ned til Herredsfogedkontoret, stode Lavene opstillede i Rækker med deres Faner. Sex Mænd maatte holde Væverlavets Banner oprejst, otte Møllernes! Skomagernes Fane lagde ikke Beslag paa mindre end fem af Mesternes Kræfter. Nogle af Fanerne vare af rød Silke, andre lyseblaa, og Hundreder af Baand flagrede paa hver eneste af dem; thi saa ofte en af Byens Piger blev en Haandværksmands Hustru, var det Skik, at hun skjænkede Lavsfanen et Baand. Man kan da tænke sig, hvor mange Baand der var! Og saa Skolebørnene, der vare opstillede langs Skolehuset, og først og fremmest de musicerende Zigeunere i røde Dragter! Og saa endelig Borgerskabets Kvartet med de smaa raske Huer paa tre Haar! Aldrig siden har Komorn skuet saadan en Stads.

Men al denne Herlighed udvikledes først Dagen efter den, da Hr. Borschosch efter megen Faren omkring i Staden begav sig hjemad til sin egen Arne, hvor han ventedes af det vel dækkede Aftensbord, ved hvilket hans milde og fromme lille Hustru, som fremfor alt bestræbte sig for at bevare sin Mands gode Humør, ikke tog Plads, før Stefan havde taget for sig af Retterne; først da plejede hun at sætte sig og gjøre sig til gode med Resterne.

„Naa, Mutter, sig mig saa, hvor du har drevet omkring i Dag?" spurgte Stefan, idet han i vrantent Lune bøjede sig hen over Bordet.

„Aa, jeg har været ude at se paa al den Stads, Folk laver i Stand til i Morgen. Hvor

det bliver smukt! Foran Broen over Waag har de rejst en stor, stor Port af grønne Grene og Flag. Den er desuden pyntet med kulørt Glanspapir."

„Aa, Visvas! Jeg ved bedre, hvad den er gjort af. Jeg har selv været med til at rejse den."

Hustruen indrømmede Muligheden af dette og vedblev:

„Og paa Raadhusmuren er der anbragt smaa Lamper, som danne store Bogstaver . . ."

„Er det noget at fortælle mig? Jeg har jo selv lavet alt det Stads. Hvad forstaar du dig paa saadan noget!"

„Og foran St. Johannes Kapel . . . ."

„Uh, hvor du dog vrøvler; det har jeg jo ogsaa set!"

„Men saa' du saa den Æreport, Jøderne bygge ved Enden af Komitatsgaden?"

„Jøderne?" udbrød Hr. Stefan Borschosch i en haanlig Tone; „hvad mener du? Saa snak dog fra Leveren! Hvad bygge de?"

„Aa, deres Æreport bliver nok den allersmukkeste!" sagde Mo'er Oerschi hurtig, glad over nu endelig at have fundet en Nyhed, hun kunde meddele sin Ægteherre. „Taget bliver af Silke, Siderne af Fløjel, kantet med ægte Sølvfrynser; den bliver behængt med smaa blaa Lamper, som skulle sidde i røde Krystalklokker."

„Hvad skal alt dette sige?" udbrød Hr. Stefan, der begyndte at ærgre sig over al den Ros, hans Hustru tildelte Jøderne; „hvem har givet dem Lov til at gjøre saadan Staahej?"

„De ere jo der paa deres egen Grund," svarede hans Hustru; „der har jo Staden intet over dem at sige."

Denne Nedsættelse af Stadens Myndighed gjorde Hr. Borschosch meget vred; han var nu ikke længere sædvanligt Peber, spansk Peber=Stadiet var allerede naaet.

„Fortæl mig ikke, at Jøderne rejse en Ære=port af Silketøj; det kan du kun faa en Nar til at tro, og jeg er ingen Nar!"

„Ih, nej vist ikke; men jeg har set det med mine egne Øjne; et stort Stykke prægtigt Fløjel hang allerede lige ned til Jorden."

„Torden og Lynild! Saa er jeg da altsaa en Nar, siden du vover at blive ved med den samme Snak? Saa jeg er altsaa en Nar! Ikke en eneste Gang i alle de sexten Aar, jeg har tjent den højt ansete adelige Stad, har nogen vovet at sige, at jeg var en Nar! Jøderne kunne ikke bygge Triumfbuer af Silketøj; thi i hele Ungarn findes der ikke saa meget Silketøj, som de maatte bruge dertil, og desuden kommer Installationen slet ikke Jøderne ved, for det er bare de kristne, der faa en Over=statholder. For Fanden, naar den højt ansete adelige Stad nøjes med at rejse en Triumfbue af Grønt og Glanspapir, hvorfor skulde saa Jøderne bruge Silke? Aldrig i mine Levedage giver jeg mit Minde til det! Forstaar du mig?"

„Ja, men jeg har jo med mine egne Øjne set det; jeg har endogsaa følt paa Fløjlet."

„Naa, saa jeg skal med Vold og Magt være en Nar!" brølte Hr. Borschosch og slog med sin knyttede Haand i Bordet. „Fordømte Kælling, der drister sig til at stemple sin Mand og Herre som en Nar! Men vent bare, du Djævlekvind, jeg skal snart lære dig, hvordan en ussel Kone som du

skal behandles. Hvor er der en Tamp? Hvor er din Tøjsnor?"

Den blide Kone angrede nu, at hun havde begyndt at tale om Stadsen. Til Lykke for hende var Snoren, som hun havde Tøj til Tørring paa, fastgjort til to Morbærtræer ude i Gaarden; og inden Hr. Borschosch med megen Besvær havde faaet den løst, havde hans Kone haft rigelig Tid til at trække Skodderne for Vinduerne og laase Døren forsvarlig for sin strænge Ægteherre.

Hr. Stefan Borschosch stod med Tampen i Haanden, ude af Stand til at bane sig Vej ind i sit eget Hus — ja, man kan tænke sig, hvilke forfærdelige Stormløb han gjorde imod Døren! Den halve Gades Befolkning ilede til.

Han havde en Moster og et Søskendebarn boende i Nabolaget, som begge to kom farende og gjorde, hvad de kunde, for at berolige den rasende Mand, hvorved denne imidlertid blev endnu mere tummelumsk. Han svor ved Himmel og Jord, at han vilde rive hele Huset ned for at faa sin Kone ud. Og saa skulde han ordentlig fugtle hende. Der var ingen, der havde noget at befale over ham i den Retning; Huset var hans, og Kællingen med! Saa de kunde bare holde deres Mund!

Medens nu Mosteren og Søskendebarnet trak og sled i ham fra den ene Side af Gaden til den anden for at berolige ham, var ogsaa en anden af Naboerne, Hr. Galgò, bleven lokket til af Støjen.

Hr. Galgò var Stadens Klokker. Det var derfor intet Under, at han havde mere Forstand end alle de andre; han vidste jo altid, hvad Klokken var slagen.

„Men hvad gaar der af Dem, Nabo? Hvad

er der i Vejen?" spurgte han med et deltagende Blik Hr. Stefan Borschosch. „Hvorfor gjør De saadant Kjævl med alle disse Kvindfolk?"

„Hvad der er i Vejen? Hvorfor skulde der ikke være noget i Vejen? Det er min Kælling, som holder mig for Nar. Hun vover at sige mig lige op i mit aabne Ansigt, at Jødernes Triumfbue skal være af Silke og Fløjel. Altsaa er jeg en Nar — hva' beha'er! — eller en Oxe, eller en Hest?"

„Hvem af jer understaar sig i at sige, at Hr. Borschosch er en Hest eller en Oxe? Er der nogen, som tør det, saa lad bare mig klare den Sag!"

„Ja, ser De, det er min Kone, det Skarn! Men lad mig bare faa sparket Døren op, saa skal jeg snart vise hende, hvem der er Narren!"

„Det gjør De sandelig Ret i!" indrømmede Naboen. „Man maa tugte sin Kone, naar hun har forset sig; det er ganske i sin Orden. Jeg skal endda hjælpe Dem. Men hvad har de i Sinde at slaa hende med? Den usle Snært der duer jo slet ikke. Se blot her, den er jo ganske tør. Naar man slaar med saadan en, gjør det jo slet ikke ondt, det bare smælder. Ethvert Kvindemenneske har syv Skind; hun mærker ikke det mindste, naar hun faar tørre Tamp. Mærk bare selv!"

Med disse Ord tog Naboen fat i den ene Ende af Rebet og slog som Bevis først paa sin egen Ryg — ganske svagt; derefter to Slag paa sin Nabos — men uden at lægge Fingrene imellem.

„Naa, ikke sandt, det gjør slet ikke ondt?"

„Nej, saa min Sandten!" bekræftede Borschosch, skjønt det sved dygtig.

„Saadan maa man ikke gribe Sagen an med

Kvindfolkene. Det bliver de nemt vante til og bryde sig ikke videre om. Nej, hør nu bare! Man skal først lægge Tampen i Blød i salt Vand. Og den skal ligge i Blød en hel Nat, lige til Morgenstunden, saa den bliver ordentlig gjennemtrukken. Og naar man saa giver sig til at gjennemhøvle en med saadan en Mester Erik — ja, saa lover jeg for, at den, De én Gang har ladet prøve denne Kur, længes aldrig efter en Gjentagelse."

Paa en Gang tændtes der et vældigt Lys i Hr. Stefan Borschosch' omtaagede Hoved.

„Hr. Nabos Ord er Visdom! De er den eneste, der har sagt mig Sandheden. Se, derfor er det altsaa, at min Kone slet ikke bryder sig om at faa Prygl. Hun hverken græder, naar jeg slaar hende, eller klager sig for Naboerne eller løber hjem til sin Moder. Det gjør jo slet ikke ondt. Men vent bare, nu har jeg lært det rette Greb. For Eftertiden skal Visen faa en anden Tone. Hvor er Baljen?"

Hr. Galgò fik selv fat paa en saadan, fyldte den med Vand og lagde Rebet i Blød i den.

„Nu behøves der bare en Haandfuld Salt til rigtig at trække Rebet sammen. Men se, jeg har netop lidt i Lommen der inde fra Butiken. Nu maa Rebet ligge i Blød her til i Morgen tidlig, og imens lægger Nabo sig til Ro paa Høstænget; vær bare ikke bange, jeg skal nok purre ud i rette Tid, og saa ville vi hjælpes ad med at gjennemprygle det grimme Fruentimmer, saa det skal blive til et Exempel for alle andre."

„Aa, De er et prægtigt Menneske!" udbrød Stefan og omfavnede sin hjælpsomme Nabo. „Det er ikke for ingen Ting, at De er et „indvortes"

Menneske, en indfødt Stadsbo; man ser strax, at De er en virkelig Mand. Skulde De en Gang faa noget med Raadstuen at bestille, skulde man en Gang faa i Sinde at trække afsted med Dem derop, saa lad mig bare vide det — jeg skal aldrig glemme, hvilken trofast Ven De har været mig! Bare nu ingen stjæler mig min Tamp! Altsaa kommer De i Morgen tidlig, saa snart Hanen galer anden Gang! Sov nu ikke over Dem!"

„Jeg skal nok være paa Pletten," forsikrede Naboen, hvorpaa han fulgte Hr. Borschosch ind i Stalden, hjalp ham op paa Høstænget og redte ham et saa fortræffeligt Leje, at han snart sov trygt.

Hanerne vare nær ved at blive trætte af at gale, da Hr. Borschosch omsider atter slog Øjnene op i sit mørke Sovegemak. Naboen havde allerede besørget Klokkeringningen og var kommen tilbage igjen, og endelig lykkedes det ham at vække den sovende.

„Naa, Nabo, De kan stole paa, at Rebet er bleven ordentlig gjennemblødt i Nat."

„Hvad for et Reb?" spurgte Hr. Borschosch, som i Øjeblikket ikke kunde faa fat paa nogen anden Tanke end den, at Regnen var trængt igjennem Kirketaget og havde gjort Klokkerebet vaadt.

„Ih, naturligvis det, hvormed vi skulle prygle Deres Kone!"

„Min Kone!" raabte Hr. Borschosch, idet han fo'r op fra Høet. „Jeg gad nok se den Karl, der drister sig til at slaa min Kone!"

Hr. Galgò lo af fuld Hals, medens Hr. Borschosch var i Færd med at ærgre sig en Svindsot paa Halsen.

„Kom ikke til mig med saadan Spøg saa tidlig paa Morgenstunden, Hr Galgò; thi saa sandt som Hr. Galgò er et „indvortes“ Menneske, saa sandt er det ogsaa, at saa snart jeg tager Dem i Nakken, bliver De et „udvortes“ Menneske, hvad dette Sted angaar. Kom mig bare ikke med saadanne Historier! Gjennemprygle min Kone! Aldrig har jeg hørt Mage! Hendes Lige findes ikke i hele Byen! Og jeg er saa næn om hende, at jeg aldrig har rørt hende saa meget som med min Lillefinger, siden vi kom sammen.“

Efter at Hr. Borschosch havde holdt denne Tale, kom hans Kone til og medbragte en lille Karaffel af den hjærtestyrkende, gode ungarske Blommebrændevin „Schlibowiz“ tillige med nogle varme, friske Tvebakker, hvilket hun anbragte paa et under Morbærtræet af en Møllesten forfærdiget Bord. De to Naboer tømte et Bæger paa gjensidigt Venskab, et andet paa gjensidig Helsen og Sundhed, og det tredje paa de velsignede Hustruers Velgaaende, der ære deres Ægteherrer saa meget, som Fru Oerschi ærede sin!

„I Dag maa vi da sandelig ud at se paa Stadsen!“ sagde Hr. Borschosch i en kraftig opfordrende Tone til sin Nabo, „thi Mage til det, der skal foregaa i Dag, vil Hr. Galgò aldrig mere faa at se i denne lumpne, træmmeragtige Tid. Endogsaa Jøderne skulle have bygget saadan en Æreport, at baade De og Deres Kirketaarn magelig kunne spasere igjennem den. Ikke sandt, Mutter, du har jo selv set den? Og fra øverst til nederst skal den være beklædt med blomstret Silketøj og presset Fløjel, ikke sandt, Mutter? Og hvert Bogstav i Indskriften er gjort af det bare Guld

og Sølv! De kan tro mig paa mit Ord, Hr. Galgò; min Kone har selv set det. Lad os saa være enige om, at vi spise sammen i Aften og følges ad ud at se paa Illuminationen!"

Og saadan skete det til stor Glæde og Vederkvægelse; thi Hr. Galgò kjendte nu sin Mand og har for bestandig — hvorledes? det bliver hans Hemmelighed — vænnet ham af med den utilstrækkelige Straffemetode.

Men Moralen af det Hele er denne: dersom nogen Sinde Lysten til at prygle løs paa én skulde vaagne hos dig, saa slaa ikke, med hvad der strax maatte falde dig i Hænderne — brug det ikke tørt; men læg det først dygtig i Blød i salt Vand. Du bør lade det ligge der en hel Nat; saa bliver Prygleredskabet meget haardt, men dit Hjærte saa meget blødere.

Fejl Paraply.

Det er beklageligt, at „visse Folk" har saa overmaade liden Agtelse for Ejendomsretten, hvad Bøger og Paraplyer angaar. Jeg kjender mange udmærkede og højtagtede Samfundsmedlemmer, som laane Bøger og laane Bøger i det uendelige, og som ikke gjør sig nogen Samvittighed af at beholde dem, eller i alt Fald af at sende dem tilbage minus Bindet; og tillader man sig saa at sige saa meget som: „De er nok saa venlig at erindre de Bøger, De laante af mig for et Par Aar siden?" saa blive de vrede og sætte et Ansigt op, som betyder: „Uforskammede Karl! Tror du, jeg vil stjæle dine Bøger!" Jeg har haft Ubehageligheder med mine bedste Venner om den Sag, og man har endogsaa været saa nærgaaende at spørge mig, om jeg ikke helst burde mulktere enhver, der beholdt mine værdifulde Bind ud over en vis fastsat Tid — som om min Bogsamling var et Lejebibliothek! Men saadanne Krænkelser har jeg baaret med Sagtmodighed, fordi jeg altid med Anger har husket paa, hvordan jeg en Gang gottede mig ved Tanken om at have kastet Johnsons Paraply bort." Den almene Ejendoms-

sans er rigtig nok ogsaa frygtelig slappet med Hensyn til Paraplyer; men Gjengjældelsen kan under Tiden smække En over Fingrene, endogsaa naar man vil forgribe sig paa saa simpel en Ting som Naboens Paraply. Lad mig fortælle, hvordan Gjengjældelsen overrumplede mig.

For mange Aar siden var jeg frygtelig skudt i Mariane Bowles. Hun var en fuldendt Skjønhed, maa De vide, og saa uforlignelig lille, at det under Tiden foresvævede mig, om jeg ikke skulde svøbe hende ind og tage hende under Armen som en Pakke Sukker og flygte med hende til den nærmeste ubeboede Ø. Mariane var derhos en jævn og ligefrem Pige, der holdt meget af Selskab — især unge Herrers Selskab, og skjønt ingen af dem hørte til mine Venner, var jeg dog ikke det mindste fortrydelig paa hende for det; og naar hun inviterede mig til The, og jeg fandt, at Johnson ligeledes var inviteret, var jeg heldigvis klarsynet nok til strax at opdage, at det ikke var Koketteri, men lutter Overgivenhed. Hr. Bowles var af samme Mening, skjønnede jeg, og det var mig en ikke ringe Tilfredsstillelse at se min Opfattelse bekræftet af en saa erfaren Mand, der oven i Kjøbet var Pigens Fader. Havde Fru Bowles været i Live, vilde hun uden Tvivl have sluttet sig til os.

Jeg har kjendt Mariane, siden hun gik i Bluse-Kjole; Johnson havde kjendt hende omtrent en Maaned. Det glædede mig rigtig at høre hende kalde mig Sam og ham Hr. Johnson. Nu skal jeg paa den anden Side aldrig nægte, at den fortrolige Omgang havde avlet en vis Hensynsløshed i hendes Adfærd over for mig; men, som sagt, hun

var en ukunstlet Pige, og hun vidste jo godt, at vi forstod hinanden alligevel.

„Men, Herre Gud, Sam!“ sagde hun til mig ved Thebordet: „hvorfor sætter De et saa forskrækkelig langt Ansigt op?“

Johnsons Opmærksomheder havde nemlig gjort mig en Smule eftertænksom.

„Det er godt, at noget er langt; thi der er desværre meget, som er temmelig kort,“ svarede jeg.

Johnson var ikke meget højere end Mariane.

„Vær ikke uforskammet, min Herre! Se i Spejlet; Deres Ansigt er nøjagtig lige saa langt som det Billede, De ser der inde — ikke sandt, Hr. Johnson?“

Han grinede. Det var just i dette Øjeblik, jeg første Gang lagde Mærke til hans Ansigts umaadelige Brede. Hans Grin syntes at strække sig tværs over hele Værelset.

„Hvis Hr. Johnson vil holde Spejlet paa tværs, vil han kunne beundre sit eget Ansigt,“ bemærkede jeg spøgende.

Johnson grinede atter. Han var et af disse næsten altfor godmodige Mennesker, som det er umuligt at fornærme.

„Sam, De er helt urimelig i Dag,“ sagde Mariane. „Hr. Johnson og jeg gaar nu ovenpaa for at øve os i vor Duet. De maa helst blive her og snakke med Fatter.“

Hr. Bowles maatte først vækkes af den lille Lur, han sædvanlig tog sig efter The. Det var i denne Tilstand, han befandt sig, da min Skarpsindighed læste den Anskuelse ud af hans Ansigt, at Mariane var en naturlig, ukunstlet Pige.

Fatter vaagnede op, og spurgte mig, hvad

min Mening var om Jærnbaner? Selv omtalte han dem i en noget uvillig Tone; thi han holdt paa det gamle og kunde ikke lide saadanne nymodens Indretninger.

Jeg sad og lyttede til Duetten, der lød over vore Hoveder, og jeg havde et meget ufuldkomment Begreb om, baade hvad den gamle Gentleman sagde, og hvad jeg selv sagde. Jeg kan ikke synge; men det var dog ikke Grunden til, at jeg ikke kunde lide den tossede skuespilleragtige Maade, Johnson opførte sig paa.

„Jærnbaner, Hr. Bowles, er, som De meget rigtig bemærker, den værste Landeplage, der nogen Sinde har existeret. Fra de aller ældste Tider har de stillet sig i fjendtligt Forhold til Menneskehedens bedste og ædleste Bestræbelser — —"

„Jeg ejer Marker og stolte Gaarde,
og alt skal være dit — —"

sang Johnson ovenpaa.

„— — Og jeg er fuldstændig enig med Dem i, at og vilde være ligefrem skandaløst, om Proprietærer de andre mæskede Storborgere skulde sejre over den offentlige Mening i en saa vigtig Sag, saa meget mere som det jo maa være en given Ting, at — at i Henseende til borgerlig Orden maa Jærnbaner kaldes — —"

„De er ikke vel, min kjære Sam," afbrød Hr. Bowles mig venlig. „Lad mig skjænke Dem nok et Glas Vin."

Da jeg forlod Huset den Aften, var jeg meget tankefuld. At Johnson havde Kig paa Mariane, var en Tanke, der stadig sysselsatte mig. Det var det samme, hvad jeg henvendte min Opmærksomhed paa — Johnson som Frier var et Billede, der over

alt viste sig for mit indre Syn. Hvad skulde jeg gjøre ved den Ting? Ganske simpelt — gifte mig med Mariane. Hun var en yndig Pige, og hendes Fader havde Skillinger.

Det varede saamænd ikke længer end til næste Dag, inden jeg fik Stadfæstelse paa den Mistanke, jeg nærede til Johnson. Jeg mødte en god Ven, som sagde:

„Kjender du Johnson?"

„Ja vel kjender jeg Johnson — hvad han?"

„Den Gavstrik! Gaar han ikke der og gjør Haneben til den lille Bowles! Han betroede mig nyssens, at han vilde erklære sig i Morgen Aften, naar han følger hende hjem fra Ballet hos Twigs, du ved."

„Saa gid han da ogsaa — —!"

„Hvad behager? Sød lille Pige, ikke sandt? Jeg var ellers ikke klogere, end at du var hendes Udvalgte?"

„Ford . . .! Aa, nej; paa ingen Maade! Men der er min Vogn. Farvel!"

Erklære sig, naar han følger hende hjem fra Twigs! Nej, min fine Ven! Du skal aldrig faa Lov at følge hende hjem fra Twigs, det skal jeg sætte en Pind for!

Det var en Aftale, at jeg skulde ledsage Mariane til Ballet. Det var smukt Vejr, men jeg var alligevel saa forsigtig at tage min Paraply med mig. Den var splinterny og med Sølvhaandtag, der var udgraveret som et Krokodillehoved. Af ganske Hjærte ønskede jeg, at Jupiter Pluvius vilde staa mig bi, og at Johnson maatte glemme sin Paraply hjemme.

Der var ikke stort mere end ti Minutters

Gang, men altsaa dog Tid nok til at lade falde adskillige ømme Vink, om end selve det store og afgjørende Spørgsmaal maatte gjemmes til en anden Lejlighed. Over for en saa ukunstlet Pige som Mariane maatte det være rigtigst at gaa gradevis frem i en saa vigtig Sag.

„Det var just en Aften som denne," sagde jeg ømt, „da De og jeg, Mariane, spaserede i den grønne Eng langs den mumlende Bæk — —"

„O, jeg husker det!" afbrød hun mig hjærtelig leende, „og jeg ved, hvad De vil fortælle. Det var den Gang, De faldt over Stenten, og Tyren var i Hælene paa Dem. De fik et Stykke Hæfteplaster paa Næsen — kan De huske det? og De skrabede mit Ansigt med den."

Jeg havde glemt disse nærmere Omstændigheder; men det var jo ogsaa ligegyldigt.

„Ja, Mariane," sagde jeg lidenskabelig. „Og hvorfor skrabede jeg Deres Ansigt med min beplastrede Næse? Fordi mine Læber søgte det Paradis, som nu — nu — —"

„God Aften, Frøken Bowles."

Det var Johnson. Jeg saa' ham grine i Maaneskinnet, og — gid Pokker havde det! — han havde husket sin Paraply.

Dansen tog jeg ingen synderlig Del i; thi dels har jeg aldrig fundet nogen stor Fornøjelse i at danse, og dels var mit Hoved for fuldt af Johnsons Paraply. Den viste sig alle Vegne for min ophidsede Fantasi lig Macbeths Dolk; jeg kunde gribe efter den men ikke fange den.

Tiden slæbte sig hen. Jeg stod alene ved Vinduet og saa' ud paa Vejret. Sorte Skyer dækkede

Maanen, og tunge Draaber begyndte at falde — Fristelsen fik Magt over mig.

„Hans Paraply!" gispede jeg. „Jeg — jeg vil skjule den."

„Det tegner til at blive en fugtig Nat," sagde en forhadt Stemme ved min Albue, „og De og jeg er vist de to eneste, der har taget Paraply med. Der vil blive Rift om lukkede Vogne. Gud ske Lov, vi har kun det Par Skridt at gaa."

Han grinede værre end nogen Sinde; men han kunde umulig have hørt, hvad jeg sagde. En Vogn vil ikke være ham tilpas — nej, naturligvis! Han vil spasere hjem med Mariane, langsomt, meget langsomt, for at — — ha! Jeg vil gjøre det! Jeg vil smide Johnsons Paraply — —

„Aa, lille Sam! Giv mig Deres Arm og følg mig ned i Forfriskningsværelset. Jeg bad Hr. Johnson om det; men han maa have glemt mig."

Hun saa' mig op i Ansigtet saa fortryllende, at mit Hjærte tog til at banke som en Dørhammer, der sættes i Bevægelse af et Postbuds rasende Greb. Hvilken uforskammet Ligegyldighed af Johnson, at vide, at hun tørstede efter et Glas Limonade — og saa endda ikke hjælpe hende til at faa det! Han vilde blive en rar Ægtemand, om hun var saa ulykkelig at vælge ham — hvorimod hun i mig — i mig — vilde finde — — —!

„Mariane!" hviskede jeg til hende, da vi havde skilt os fra den flygtige Mængde, der stod omkring Drikkevarerne — „Mariane, maa jeg følge Dem hjem?"

„Ja, hvis De er en god Dreng, Sam, saa maa De maaske. Men der er Hr. Johnson, og jeg skylder ham en Dans."

Han førte hende bort; men hun saa' tilbage paa mig med et Smil. Jeg har aldrig i mit Liv set en Pige der var sødere.

Og nu! For yderligere Sikkerheds Skyld, sneg jeg mig op ad Trappen til det Værelse, hvor Paraplyerne gjemtes. Gassen var slukket, og Vinduet stod aabent. Nogle Katte opvartede med en forskrækkelig Koncert ude paa Tagene, og deres melankolske Stemmer syntes at protestere mod mit Forehavende; men jeg vaklede ikke. Der var mørkt i Værelset; men lige meget! Jeg vidste jo, hvor min Fjende havde sat sin Paraply. Jeg famlede efter den og greb den lige om Dupskoen. I det samme var der et Fodtrin, der foruroligede mig. Jeg ilede til Vinduet, og — pladask! — der laa den forhadte Tingest i Vandtønden dybt nede, hvor Ingen kunde se den i den mørke Nat. Ha, ha, ha! Johnson havde taget sin Paraply med af Frygt for Regn. Nu kunde den opfylde sin Bestemmelse — i Vandtønden. Ha, ha, ha!

Jeg lyttede. Alt var roligt. I det næste Værelse var der ogsaa mørkt, og der var naturligvis Ingen. Jeg gik ned i Forfriskningsværelset, drak et Glas Vin, pratede lidt med Fru Twig og gjenvandt fuldstændig min Selvbeherskelse. Og derpaa søgte jeg efter Mariane. Da jeg traadte ind i Dansesalen, kom Johnson just hen over Gulvet og nærmede sig hende. Pludselig paakom der hende et heftigt Hosteanfald, og jeg ilede ud efter et Glas Vand. Da jeg vendte tilbage, var det blevet værre med Hosten end før — og endda stod Johnson der, det ufølsomme Monstrum og grinede, saa jeg tænkte, at hans Mundkroge vilde mødes i hans Nakkekule.

Da jeg spurgte Mariane, om det ikke blev bedre, gav hun sig til at hoste paa ny, og til sidst blev Hosten saa slem, at hun maatte forlade Salen. Jeg bemærkede til Johnson, at hun rimeligvis maatte have forkølet sig — og nu begyndte han ogsaa at hoste. Formodentlig havde de begge været ude paa Balkonen at se paa Vejret. Men bi lidt, min lattermilde Ven!

Gjæsterne begyndte at tage Affked. Med inderlig Skadefryd saa' jeg Johnson vandre op ad Trappen for at hente sin Hat, sin Overfrakke og sin — Ha, ha, ha! Jeg ventede, til han kom ned igjen. Han var fuldstændig rolig, og — kunde jeg tro mine egne Øjne? — han havde en Paraply i Haanden! Jeg kunde ikke se Haandtaget; men naturligvis var det min. Fyrens Uforskammethed bragte mig for et Øjeblik noget ud af Fatning. Jeg styrtede op ad Trappen — der var ingen Paraply — det var altsaa min!

Jeg ilede ned, bestemt paa at statuere et Exempel paa Johnson. Han stod ganske rolig inde i Salen og trak sine Handsker paa.

„Om Forladelse!" sagde jeg koldt. „De har taget min Paraply."

„Det tror jeg ikke," svarede han med sit evindelige Grin.

„Jo, De har, min Herre; jeg er aldeles vis paa det. Maa jeg spørge: er Haandtaget paa Deres Paraply et Sølv-Krokodillehoved?"

„Ikke det jeg ved," svarede Johnson rolig. Han holdt Paraplyen op — det var ikke min!

„Jeg er færdig, Sam," sagde Mariane. „Men hvad er der i Vejen? Ah, De kan ikke finde Deres Paraply? Sikk'et Uheld! Og Fru Twig siger, hun

har laant den sidste Paraply ud, hun ejer. Er De vis paa, De havde den med? Tusind Tak, Hr. Johnson. God Nat, Sam. Hr. Johnson er saa god at følge mig hjem. Nu er det næsten forbi med Regnen, og naar De løber Halvvejen, kan De nok komme hjem uden at blive vaad. God Nat!"

Jeg ved hverken, om jeg blev vaad eller ikke, ja jeg ved for den Sags Skyld ikke engang, hvordan jeg kom hjem. Jeg tror, Twigs havde mig mistænkt for at have drukket for meget. Det havde jeg maaske ogsaa; hvordan kunde jeg ellers have kastet min egen Paraply ud af Vinduet? Den blev funden nogle Uger senere og bragt mig i en elendig Forfatning. Den unge Twig kom selv med den. At være vittig er ellers en Ting, som ikke ligger for ham; men han kunde dog ikke lade være at foreslaa mig, at jeg burde antage en Vandtønde og en Paraply som Skjoldmærke. Johnson gjorde Alvor af sit Forsæt og friede til den „lille Bowles" paa den omtalte Vandring til hendes Hjem. De ere nu Mand og Kone og jeg — jeg ærgrede mig i mange Tider gul og grøn hver Gang jeg tænkte paa hvorledes jeg hin Aften fik „fejl Paraply."

Bryllupsgaven.

Hr. Christian Schnurr har modtaget en Indbydelse til at være til Stede ved Bedsteforældrenes Guldbryllup. De bo i en lille Provinsby og have besluttet at fejre denne sjældne Fest omgivne af deres talrige Børn og Børnebørn.

„Hvad skal du give de to gamle Mennesker?“ tænker vor Schnurr, der af Naturen er noget paaholdende. „Du bor i Hovedstaden og har altid søgt at imponere dine Slægtninge ved at give dem Indtrykket af, at du er en rig Mand, og dog . . . naar man tager alt i Betragtning . . . de uundværlige hvide Handsker . . . Drikkepengene . . . Rejsen . . . det løber allerede svært op!“

Der forløb nogen Tid, inden Mester Christian traf nogen afgjørende Beslutning.

Da gaar han en Dag hen ad Hovedgaden — og se! — i et Butiksvindue staar et elegant Kaffeservice af ægte Porcellæn, som i sirlige Guldbogstaver bærer Indskriften: „Til vore kjære gamles Jubelfest.“

„Men det der er jo som lavet til dig!" udbryder vor Helt, skynder sig ind i Butikken og spørger om Prisen.

„Firsindstyve Kroner," lød Svaret.

„Fir — sindstyve Kroner!" gjentog den anden øjensynlig ubehagelig overrasket. „Det er dyrt!"

„Nej, paa ingen Maade, min Herre. For otte Dage siden fik vi fire saadanne Stel hjem og har allerede solgt de to. Et af dem er desværre gaaet itu ved Udpakningen. Dette her er det sidste."

Med disse Ord tog Butiksjomfruen det forulykkede Stel ned fra en Hylde i Butikken. Næsten alle Hankene vare stødte af Kopperne og Kanderne.

„Her kan De se," vedblev hun, „det er ikke bedre værd end til at smide væk."

„Ah, jeg faar en heldig Tanke!" løb det i det samme Hr. Schnurr igjennem Hovedet. „Jeg kjøber dette Stel og sender det med alle Skaarene omhyggelig indpakket til de gamle. Saa tror de naturligvis, at det er gaaet itu under Transporten!"

Og med en Glæde, han havde ondt ved at skjule, udbrød han:

„Smide væk? Nej, saa sælg De det hellere til mig. Jeg giver Dem ti Kroner for det."

Som sagt, saa gjort.

Handelen blev hurtigt afsluttet, og Jomfruen lovede at besørge det alt sammen omhyggelig nedpakket i en Kasse med Halm og Papirstrimler, for at det ikke skulde tage endnu mere Skade, og saa den følgende Dag expedere det med Godstoget til den By, hvor Bedsteforældrene boede.

Sjæleglad over det heldige Indfald begav Hr. Schnurr sig Aftenen efter af Sted med Iltoget og kunde den følgende Morgen i god Tid indfinde sig for at bringe sin Lykønskning.

Et Øjeblik efter ankom ogsaa den omtalte Kasse.

„Jeg skal have en Tiøre," sagde Buddet fra Banegaarden; men den lykkelige Ankomst af Brudegaven indbragte den overraskede Jærnbanedrager en blank Krone.

„Ja — a!" sagde derpaa Hr. Schnurr, medens Bedstefaderen egenhændig aabnede Kassen med Bedstemoderen og de andre Familiemedlemmer som nysgjerrige Tilskuere; „det er det smukkeste Stel, jeg kunde opdrive i hele Hovedstaden. I skal bare se, hvor nydeligt det er! . . . Men tag dig dog i Agt, Bedstefader, du banker jo alt for stærkt paa Laaget, der kan nemt gaa noget af det itu . . . . Aa — aa! Jeg synes, jeg hørte noget, der klirrede," tilføjede han i en forover bøjet Stilling; „du slog ganske vist for haardt, Bedstefader."

„Men Gud bevares!" svarede denne, „der er da ingen, der kan være forsigtigere end jeg."

Endelig var Kassen aabnet; Halmen blev skudt til Side og Indholdet undersøgt.

Men . . . hvad er dog det?

Butiksjomfruen har omhyggelig indpakket hver eneste afstødt Hank og Tud i fint Silkepapir og lagt alle disse Brudstykker i Sukkerdaasen!

Vor unge Helt var nær ved at synke i Jorden af Skamfuldhed og Harme over, at Butiksjomfruens alt for store Omhu havde ladet ham saa ynkelig i Stikken, og maatte med bittersøde Miner skrifte hele Historien for de gamle, der lige saa lidt som alle de andre kunde spare ham for en hjærtelig Latter over den snildt anlagte mislykkede Plan.

Kureren.

Den Bygning i London, som nu benyttes af den derværende Filial af det engelske Bibelselskab, blev tidligere beboet af Hertugen af Newcastle, der var almindelig bekjendt for, at han rask væk lovede at opfylde ethvert Ønske, Venner og bekjendte forebragte ham, men siden efter var lige saa rask til at glemme dem.

Som Parlamentsmedlem havde Hertugen, der tillige var Minister, at kæmpe med en meget vægtig Opposition; enhver Stemme var ham Guld værd.

Saa traf det sig da en Gang, at det paa en Valgdag i Cornwall var kommet saa vidt, at Sejren vilde bero paa en eneste Stemme. Denne tilhørte en grundskikkelig Bonde, hvem da den snilde Hertug ogsaa var heldig nok til at bringe paa sin Side. Hvad der slog Hovedet paa Sømmet, var, at Hertugen gav den ærlige Landmand et ubrødeligt Løfte om, at hans Svigersøn skulde være aldeles sikker paa en Bestilling i Toldfaget, saa snart den affældige Olding, der for Tiden nød dens Indtægter, afgik ved Døden.

„Ja, det er godt nok," mente den forsigtige Bonde, „her ude paa Landet er det ingen Sag at komme til rette med de høje Herskaber. Men inde i Staden, siger man, kan ingen ærlig Sjæl kom eder paa Livet for eders Lakajer og lukkede Døre."

„Min kjære Ven," svarede Hans Herlighed og bankede Supplikanten paa Skulderen, „saa snart den gamle Abekat har lukket Øjnene, kan du bare tage Extravogn, jage af Sted til London og banke paa i mit Hotel. Hvad enten det er ved Dag eller ved Nat, hvad enten jeg sover eller vaager, er levende eller død, saa bank bare paa, som om du var min kjødelige Broder; jeg skal nok i Forvejen give Portneren Ordre til øjeblikkelig at lukke op og føre dig ind til mig."

Endnu et Slag paa Skulderen, et Haandtryk til, og Hertugen steg i Vognen og vinkede huldsalig til Afsked.

Bonden gned sig endnu paa Skulderen efter det nedladende Haandslag, da Hertugen allerede for længe siden havde glemt baade Bondemanden og det givne Løfte. Men det havde vor Supplikant ikke. Naar han om Aftenen sad foran den hyggelige Kaminild, fortalte han ofte om den prægtige Hertug, og aldrig saa snart havde den gamle Tolder for sidste Gang snappet efter Vejret, før vor Bondemand besteg sin stærkeste Kleppert og fo'r af Sted til Hovedstaden. Det var Midnat, da han standsede foran Hertugens Bolig.

Nu traf det sig saaledes, at Kongen af Spanien netop laa for Døden samtidig med, at man i Cornwall med de bedste Forhaabninger afventede Tolderens sidste Suk.

I den samme Nat, da Bonden galopperede af Sted til London, ventede Hertugen med Utaalmodighed i sit Kabinet Ankomsten af en spansk Kurér. Udmattet af sine mange Forretninger havde han omsider kort før Midnat begivet sig til Sengs efter først at have givet Portneren Ordre til at blive

oppe og øjeblikkelig føre den ventede Kurér op i hans Soveværelse, saa snart han maatte komme.

Hans Herlighed var lige falden i en blid Søvn; Kammertjenerne snorkede i Forsalens Lænestole, og selv Portneren sad og nikkede inde i sit Hummer, da Bondens kraftige Arm satte Dørhammeren i en heftig Bevægelse.

„Er Hertugen hjemme?“ tilraabte han Portneren i den halvt aabnede Dør, „jeg maa strax tale med ham.“

„Ja vist saa, og han er endda til Sengs; men han har givet udtrykkelig Ordre til, at I naar som helst, ved Nat som ved Dag, uden videre skal føres op til ham.“

„Gud velsigne ham. Det er en Stadskarl!“ udbrød vor Supplikant, hvis Hustru der hjemme havde fundet det raadeligst at underholde ham med alle Haande Historier om de højbaarne Herrers svage Hukommelse. „Gud velsigne ham! Og jeg, som var lige ved at tvivle! Nej, se det er, hvad man kalder at holde Ord! Lad nu bare nogen komme og fortælle mig noget slemt om Lorder og Hertuger, de skal faa med mig at bestille! Men jeg har ogsaa al Tid sagt, at de ikke er en Smule værre end gemene Folk.“

Og under selvbehagelig Smaasnakken skridtede han af Sted op ad den brede Trappe, gjennem Forgemakker og Sale, indtil han omsider havde naaet Hertugens Sovekammer.

„Er han død?“ spurgte den vækkede Statsmand. „Er han?“

„Ja vist er han saa,“ svarede Landmanden.

„Naar? Naar døde han?“

„I Forgaars, Deres Herlighed, akkurat Klokken

halv et, efter at han kort i Forvejen havde faaet et Pulver af Dr. Sieber. Jeg har nu jaget af Sted uden Rist eller Ro i halvandet Døgn og kan da vel stole paa, at min Svigersøn nu bliver hans Eftermand?"

Hertugen, der imidlertid fra sin noget søvndrukne Tilstand var bleven fuldstændig vaagen, begyndte at studse over den vidunderlige Kurér, der i to Dage havde redet fra Manzanares til Themsens Bredder og til Vederlag herfor — ja, han havde jo sagt det tydelig nok — nu lagde Beslag paa Arveretten til den spanske Trone for sin Svigersøn!

„Er den Karl fuld eller gal? Lad mig se Brevskaberne!" udbrød Hertugen, idet han skød Sengeomhænget til Side.

Men, du store Gud! I Stedet for den spanske Hidalgo fik han Øje paa den gamle, skikkelige Bondemand fra Cornwall.

Først nu fik Hertugen Øjnene op.

I Begyndelsen optog han den natlige Forstyrrelse meget unaadig. Og det var sandelig ogsaa uforskammet anmassende og snurrigt af den gamle Tolder i Cornwall, at han netop lagde sig til at dø paa en Dag, da Hans britiske Majestæts Kabinet ventede Budskabet om Kongen af Spaniens Hedenfart. Men paa den anden Side var dette Sammentræf saa bundkomisk, at Hertugen gjorde gode Miner til slet Spil, og — Bondemandens Svigersøn fik, hvad han ønskede.

Hvordan staar Aktierne?

Det er endnu temmelig tidligt paa Formiddagen, og de tre Døtre i „den brune Bjørn" have nok at bestille med at rydde op; thi der har været Bal i Kroen den foregaaende Nat, og man har holdt ud til den lyse Morgen.

De have alle tre rørt Benene flittig; men skjønt de kun har faaet et Par Timers Søvn, se de dog ikke videre medtagne ud. Louise og Augusta viske under munter Snak Støvet af Bordene, og kun Lene, den yngste og kjønneste Datter, lukker ofte Øjnene, som om hun endnu levede i Balnattens glade Drømme.

„Lene!" raaber pludselig en af Søstrene. „Luk dog Øjnene op og se, hvor du sætter Flaskerne. De er jo lige ved at falde ned."

„Det bliver min Sag," svarede Lene. „I betaler dem jo ikke."

„Nej, det skal vi nok vogte os for," svarede Augusta.

„Hun tænker paa den kjønne Hr. Madsen," udbrød Louise. „Han overraskede hende jo med et Par fine Guldørenringe til hendes Fødselsdag, og i Nat dansede han omtrent hele Tiden med hende. Ha, ha, ha! Det tog sig godt ud. Han

er nær ved de Fyrre, og hun, stakkels Barn, er endnu ikke tyve Aar gammel."

„Aa — aa, I ærgrer jer bare, fordi der er ingen, der vil jer noget. Madsen er en velhavende Mand, han er Faders gode Ven, og jeg synes rigtig godt om ham. Se, der har I min Mening."

De fortsatte deres Rengjøringsproces, og snart havde Gjæstestuen atter sit hyggelige, gemytlige Udseende, som Fatter Brummer, „den brune Bjørns" velnærede Ejer, følte sig saa stolt af.

Han havde kaldt Kroen „Bjørnen", fordi han gjærne hver Aften maatte trække til Køjs med en lille trivelig en af den Race, og „den brune", fordi baade han og hans tre Døtre havde en temmelig mørk Hudfarve og lignende Haar.

Nu staar han da atter bag Skjænken og mønstrer med et kritisk Blik sine Flasker, som han trækker lidt frem eller skyder lidt tilbage, indtil de staa efter hans Hoved, medens han samtidig af og til prøver, om Indholdet ogsaa svarer til Etiketten.

„To Breve og Avisen!" siger saa Postbuddet, idet han træder ind ad Døren og overrækker det nævnte.

„Det er Pokkers koldt udenfor i Dag!" mener Fatter Brummer, medens han inspicerer de to Breve og skjænker en Pommerans til Postmanden. „Værs'go'! Tag Dem en lille Hjærtestyrkning!"

Derpaa snapper han Avisen.

„Lad os saa en Gang se, hvordan Papirerne staar! — Ah, Hr. Postmester, det staar jo overmaade fint! Men stop lidt . . . Madsens Udtørringsaktier er atter gaaet ned . . . ja, min Sanden! . . . de staar i 15½ . . . og 140 har han givet for dem."

„Ja, det har han nok," siger Postbuddet og smækker i det samme med Tungen, som for at antyde, at han ikke vil gjøre mindste Indvending imod en ny Fyldning af Glasset.

„Jeg skal dog en Gang have fat paa Aviserne fra i Fjor ved denne Tid," vedbliver nu Brummer. „Jeg har dem alle sammen i Orden, de maa ligge her i Skabet. Ja . . . der er de . . . lad mig se . . . den sjette December . . . . ja, det er rigtigt, de stod den Gang i 140!"

I samme Øjeblik aabnes Døren, og — Hr. Madsen træder ind.

„God Morgen, Brummer."

„God Morgen, Madsen. Hvordan staar det til?"

„Jo tak . . . men hvad, er Avisen her allerede?" Med disse Ord griber han det gamle Blad, hvilket Værten endnu holder i Haanden. „Jeg gad dog vide, hvordan det staar sig med mine Aktier. Hva — va — va — hvad er det? Ser jeg fejl? . . . drømmer jeg? . . . . nej vist ikke nej! Lad mig dog se endnu en Gang."

Og han sætter et Par vældige Briller indfattede i Messing paa den noget koparrede Næse.

„Ih ja . . . ja vist saa . . . der staar jo 140 . . . . det kan man kalde Held! Endnu i Gaar et Par Tusind Dalers Tab . . og i Dag ikke en Øre højere eller lavere, end da jeg kjøbte dem."

Pludselig synes han imidlertid at blive noget betænkelig. Han ser om paa Avisens Forside . . . jo vist saa, det er jo Avisen for i Dag . . . der staar jo tydelig: „den sjette December."

I sin sjæleglade Stemning kaster han sig om Halsen først paa Brummer og saa paa Postbuddet og gjør saadant et Spektakel, at de tre Døtre, som

imidlertid have været beskjæftigede i et Sideværelse, nysgjerrige stikke Hovederne inden for Døren.

„Kom bare her ind, kom, kom!" raaber den lyksalige Hr. Madsen. „I Dag fortsætter vi Gildet fra i Aftes, og det paa min Bekostning! Nu muntert, Brummer, lad os se, hvad dit Køkken og din Kjælder formaar!"

En halv Time senere gik det næsten lige saa lystig til i „den brune Bjørn" som den foregaaende Nat. Et muntert Selskab fordrev Tiden under Spøg og Latter.

For Bordenden sad Madsen med Lene, hvis Ja han nylig havde modtaget, ved Siden af dem Augusta, Louise, Brummer, Postbuddet og flere gode Venner fra Nabolaget.

Da træder en Ven til ind i Stuen og bliver øjeblikkelig trukken hen til det lystige Lag, medens Madsen i en højst oplivet Stemning tilraaber ham: „Du har jo ogsaa Udtørringsaktier! Glæd dig! De er pludselig gaaet op og staar lige saa højt som tidligere."

„Aa Passiar!" svarer Vennen. „Jeg kommer lige fra Posthuset. Her kan du selv se . . . 15½!"

„Hvad behager?" lyder det langtrukne Svar fra Hr. Madsen, idet han rækker Hals efter Bladet. „Aa, men det er jo ikke muligt! . . . Brummer, lad mig en Gang se Avisen!"

Værten, der dog nu begyndte at blive bange for, at Madsen vilde tage ham Spøgen ilde op, og ikke gjærne vilde miste saa god en Kunde og en saa velhavende Svigersøn som Hr. Madsen, blinkede til Postbuddet, stak den gamle Avis til Side og rakte sin flotte Gjæst den nye.

„Men . . . hvordan Fanden . . . ja, her staar

det jo ogsaa . . 15½! . . . og jeg . . . men det er vel ikke det rigtige Nummer . . . jo, her staar jo den sjette December! Men har jeg da været forhexet, eller er jeg det nu? Nej, vist ikke nej, der staar klart og tydelig 15½! Og jeg Æsel, der har flottet mig saadan! Fatter Brummer, jeg haaber da, De er saa skikkelig at lade mig være fri for at have noget med den Regning at bestille. De fordømte Aktier!"

Og Harmen over det Puds, Skæbnen havde spillet ham, var stærkere end den nys erklærede Kjærlighed; med et lille Nik til Lene fo'r han af Sted for at afkøle det hidsige Blod, og Gjæsterne morede sig fremdeles paa hans Bekostning, medens dog Fatter Brummer uden Indvendinger gik ind paa selv at betale Traktementet; han var jo dog sluppen af med en Datter.

Et Træk af Rossinis Liv.

Efter Alexander Dumas.

Da den berømte Komponist Rossini, kort efter at han havde fejret sine første glimrende Triumfer, kom til Neapel, var Direktøren for San Carlotheatret, Barbaja, den første, som allerede, da han steg af Vognen, skyndte sig at ile ham i Møde. Barbaja fo'r med aabne Arme hen imod ham, og uden at give ham Tid til at sige et Ord begyndte han:

„Jeg kommer for at gjøre dig tre Forslag, og jeg er overbevist om, at du ikke vil afslaa et eneste af dem."

„Lad høre!" svarede Rossini leende.

„Først og fremmest stiller jeg mit Palads til din og dit Tjenerskabs Raadighed."

„Antaget!"

„Mit Bord staar dækket for dig og dine Venner."

„Godt!"

„Og endelig foreslaar jeg dig at skrive en ny Opera til mit Theater."

„Umuligt!"

„Hvorfor? Vil du ikke arbejde for mig?"

„Hverken for dig eller nogen anden*).“

„Men det er jo Galskab! Hvad vil du da her i Neapel?“

„Spise Makkaroni og Is! Det er min Lidenskab.“

„Is skal min Konditor, som er den første i sit Slags, levere dig, og Makkaronien besørger jeg selv tillavet.“

„For Pokker, det tynger svært i Vægtskaalen!“

„Men til Gjengjæld laver du mig saa en Opera?“

„Vi faa at se.“

„Tag dig en, to, sex Maaneder eller saa lang Tid, du selv vil.“

„Sex Maaneder vil være nok.“

„Godt, saa er det altsaa en afgjort Sag. Lad os saa skynde os til Aftensmaden.“

Fra den Aften af beboede Rossini Barbajas Hus. Hvad Ejeren angaar, da var det fuldstændig, som om han ikke havde været til, og den berømte Komponist kunde i et og alt betragte Ejendommen som sin. Alle hans Venner, ja selv Folk, til hvem han blot stod i et meget fjærnt Forhold, bleve indbudne, og Rossini optraadte med utvungen Frejdighed som Vært.

Imidlertid forløb Maanederne; Operateksten havde længe været færdig; men endnu hørte man intet om, at Komponisten havde bestemt sig til at skride til Værket. Rossini fordrev Tiden med Middagsgilder, Landudflugter, Jagtpartier, Sejl- og Rideture; men der var aldrig Tale om Nodeskrivning. Tyve Gange om Dagen var Barbaja

---

*) Rossini var bekjendt for sin mageløse Ladhed og Lyst til Vellevned.

lige ved at gaa ud af sit gode Skind af Harme og følte da uimodstaaelig Lyst til at gjøre Spektakler; men ikke des mindre slog han sig altid paa ny til Ro; thi ingen havde større Tillid end han til Rossinis overordentlige Dygtighed.

Saaledes bevarede han da saa nogenlunde Ligevægten i Løbet af de første fem Maaneder; men da den sjette Maaned begyndte, blev han enig med sig selv om, at der nu ikke var mere Tid at spilde, og at han ikke behøvede at blive ved at være saa hensynsfuld som hidtil. Han trak Mesteren med sig hen i en Krog og begyndte saaledes:

„Hør en Gang, min Ven, mindes du, at der nu kun er 29 Dage til det imellem os fastsatte Tidspunkt?"

„Hvilket Tidspunkt?" spurgte Mesteren med den Forbavselse, man møder hos en Person, hvem man, idet man tager ham for en anden, gjør et aldeles uforstaaeligt Spørgsmaal.

„Har du ikke lovet mig en ny Opera til den 30te Maj?"

„Ah, har jeg lovet det?"

„Saa spil dog ikke saadan Komedie!" raabte Direktøren, hvis Taalmodighed nu var udtømt. „Jeg har spagfærdig ventet til nu, fordi jeg stolede paa dit Geni og din usædvanlige Arbejdsdygtighed; men nu kan jeg ikke vente længere. Jeg maa have min Opera!"

Rossini betænkte sig et Øjeblik og spurgte derpaa:

„Skulde man ikke kunne sætte en gammel Opera i Scene med Forandring af Titlen?"

„Hvad tænker du paa? Kunstnerne ere jo netop antagne af Hensyn til den nye Opera."

„Saa sig dem op igjen!“

„Og Publikum?“

„Det er en simpel Sag: luk Theatret!“

„Og Kongen?“

„Ham sender du din Begjæring om Afsked!“

„Det er nogle prægtige Forslag! Men om nu end hverken Kunstnerne eller Publikum eller selve Kongen kunne tvinge mig til at holde mit Løfte, saa har jeg, min Herre, givet mit Ord derpaa, og hidtil har Domenico Barbaja altid indfriet sit Æresord.“

„Ah, det er en anden Sag!“

„Altsaa lover du mig at begynde i Morgen?“

„I Morgen! Umuligt! Jeg skal til Fusaro og fiske.“

„Godt!“ svarede Barbaja, idet han stak Hænderne i Lommerne. „Saa taler vi ikke mere om den Ting. Jeg faar da se, hvilke Forholdsregler jeg har at træffe.“

Og uden at sige et eneste Ord mere gik han sin Vej.

Om Aftenen spiste Rossini med fortræffelig Appetit og spillede Husværtens Rolle saa fuldendt, at det lod til, han ganske havde glemt Sammenstødet om Morgenen. Inden han trak sig tilbage, bød han sin Tjener vække ham ved Daggry og have en Baad til Fusaro i Orden. Derefter sov han den retfærdiges Søvn.

Den følgende Dag tilkjendegav Ringningen fra Neapels fem Hundrede Klokker, at det var Middag; men alligevel var Rosinis Tjener endnu ikke gaaet til sin Herres Værelse, og Solstraalerne brændte ind igjennem Persiennerne, da Rossini pludselig

fo'r op fra sin Seng, gned sig i Øjnene og ringede, men beholdt Klokkestrængen i Haanden.

Han raabte gjennem Vinduet, som vendte ud til Gaarden; alt var tyst som i et Serail. Han ruskede i Sovekammerdøren; men den modstod alle Angreb, den var laaset udvendig fra. Han vendte tilbage til Vinduet og raabte højt om Hjælp, skreg om Svig og Forræderi; men ikke engang den Trøst havde han, at Ekkoet svarede hans Klageraab; Barbajas Palads var saa lydløst, som nogen Bolig paa Jorden kan være det.

Han havde nu kun én Udvej tilbage, nemlig at springe ned fra fjerde Sal; men til Rosinis Berømmelse maa det tilstaas, at denne Tanke ikke engang faldt ham ind.

En Time senere viste Barbaja sig med en Silkekalot paa Hovedet ved et Vindue i den anden Fløj. Rossini, der ikke var vegen fra sit Vindue, følte ikke ringe Lyst til at slynge ham en Tagsten i Hovedet; men han indskrænkede sig dog til at slynge en Ladning Eder over Gaarden.

„Har De maaske noget at befale?" spurgte Direktøren med største Høflighed.

„Jeg vil øjeblikkelig ud!"

„De kommer ikke ud af dette Hus, før De har gjort Deres Opera færdig."

„Men det er jo en aldeles utilladelig Frihed, De tager Dem!"

„Det bliver min Sag; jeg maa have min Opera."

„Jeg skal lade alle Kunstnerne underrette om Deres lumpne Handlemaade."

„Godt, saa siger jeg dem op."

„Og Publikum skal faa det at vide."

„Saa lukker jeg mit Theater."

„Jeg vil gaa til Kongen selv."

„Saa indsender jeg min Ansøgning om Afsked."

Rossini indsaa nu, at han var fangen i sin egen Snare. Som det passer sig for en overlegen Personlighed, skiftede han derfor Tone og vedblev med rolig Stemme:

„Jeg vil ikke længer være vred paa dig; sig mig blot, naar du atter vil lukke mig ud?"

„Naar jeg har modtaget den sidste Scene af min Opera," svarede Barbaja og tog Kalotten af.

„Godt! Send Bud efter Ouverturen i Eftermiddag."

Om Aftenen modtog Barbaja meget rigtig et Nodehefte, som med store Bogstaver bar Overskriften: Ouverturen til „Othello". Barbajas Salon var da netop opfyldt af lutter musikkyndige Personer. Øjeblikkelig satte man sig til Pianoet, tog fat paa det nye Arbejde, og alle vare snart enige med hverandre om, at Rossini ikke var noget Menneske, men som en Gud uden Arbejde og Anstrængelse, kun ved sin blotte Viljes Kraft, formaaede at skabe det mest overordentlige. I sin Begejstringsrus rev Barbaja Nodeheftet fra Beundrerne og sendte det af Sted for at faa det afskrevet. Dagen efter modtog han et nyt Hefte: det havde til Overskrift: „Othello, første Akt." Ogsaa det vandrede øjeblikkelig til Afskriveren. Tre Dage efter vare allerede tredje og fjerde Akt i Direktørens Hænder, og i sin Glæde vidste han næppe, hvilket Ben han skulde staa paa. Han kastede sig paa Knæ for Rossini, bad ham paa den mest rørende Maade om Tilgivelse for det Krigspuds, han havde været nødt til at anvende og bønfaldt ham om at sætte Kronen paa Værket ved at overvære Øvelserne.

„I ethvert Tilfælde skal jeg være til Stede ved den første Orkesterprøve," svarede Rossini.

Endelig kom den Dag, paa hvilken denne Prøve skulde holdes. Det var Aftenen før den 30te Maj, den Dag, som havde voldet Barbaja saa meget Hovedbrud. Sangerne vare paa deres Post, Musikerne toge Plads i Orkestret, og Rossini satte sig til Klaveret. Nogle elegante Damer og særlig begunstigede Herrer sad i de forreste Loger. Barbaja straalede af Glæde, gned sig fornøjet i Hænderne og gik fløjtende om paa Scenen.

Man spillede Ouverturen. Stormende Bifald rystede San Carlotheatret. Rossini takkede med dybe Buk.

„Nu til Tenorens Kavatine!" udbrød Barbaja.

Der indtraadte en Dødsstilhed, da Rossini atter satte sig paa sin Plads. Første Violinist greb Buen, man begyndte paa ny at spille — det var atter Ouverturen. Den samme Bifaldslarm — blot endnu stærkere end første Gang — rystede atter Theatrets Mure.

„Bravo, bravo!" raabte nu Barbaja. „Men nu til Kavatinen."

For tredje Gang begyndte Orkestret at spille Ouverturen.

„Aa, for Pokker!" skreg Direktøren heftig. „Alt dette er godt nok; men vi kan dog ikke blive her til i Morgen tidlig! Lad os dog nu faa Kavatinen."

Imidlertid vedblev Orkestret, trods den bydende Opfordring, at spille Ouverturen. Barbaja fo'r nu løs paa Dirigenten, tog ham i Kraven og skreg ham i Øret:

„Men, for Fanden, hvorfor bliver De dog ved

med at spille det samme? Det har snart varet en hel Time!"

„Ja," svarede Musikeren med en Ro, der kunde have passet for en Englænder. „Vi spille det, man har givet os."

„Men saa vend dog nu Bladet!"

„Hvad skulde det nytte? Der er dog ikke andet end Ouverturen."

„Hvad behager? Ikke andet end Ouverturen?" skreg Direktøren blegnende. Og saaledes var det — trods Overskrifterne Akt I, Akt II o. s. v. indeholdt alle fire Nodehefter kun Afskrifter af Ouverturen. Hvilket afskyligt Puds!

Rossini rejste sig og fjærnede sig med en Hilsen.

Men Barbaja var sunken afmægtig om paa en Stol, og Primadonnaen, Tenoren, alle de tilstedeværende stimlede sammen om ham. For et Øjeblik kunde man have troet, at han var bleven ramt af Lynet.

Rossini, som var utrøstelig over, at hans Spøg havde taget saa alvorlig en Ende, nærmede sig nu med oprigtig Bekymring.

Ved at se ham fo'r Barbaja op som en rasende Løve og raabte: „Bort fra mine Øjne, din Bedrager, ellers lader jeg mig forlede til en overilet Handling!"

„Lad os dog se," svarede Rossini smilende, om der ikke skulde kunne findes et Lægemiddel for din Upasselighed?"

„Og hvad skulde det være, din Djævel? Skulde ikke „Othello" opføres første Gang i Overmorgen?"

„Hvis nu f. Ex. Primadonnaen blev upasselig!" hviskede Rossini ham i Øret.

„Aldrig!" lød Svaret i samme Tone. „Hvorledes skulde hun vel saaledes turde trodse Publikum?"

„Men hvis du bad hende om det?"

„Det vilde være unyttigt! Jeg kjender Colbran!"

„Men jeg tror næsten, jeg kjender hende bedre. Tillader du mig at gjøre et Forsøg?"

„Gjør, hvad du vil; men du spilder bare Tiden dermed."

Dagen efter læste man paa Gadehjørnerne, at den første Opførelse af „Othello" maatte opsættes paa Grund af Primadonnaens Upasselighed. Nogle Uger efter opførtes „Othello". Alverden kjender nu „Othello", og vi behøve ikke at sige mere. Nogle faa Uger havde været tilstrækkelige for Rossini til at fuldføre dette Arbejde.

Da Tæppet sidste Gang var gaaet ned, fo'r Barbaja, grædende af Bevægelse, omkring i hele Theatret; over alt søgte han Rossini for at trykke ham til sit Hjærte. Men med den Beskedenhed, der klæder Sejrherren saa godt, havde Mesteren allerede unddraget sig Mængdens Hyldest.

Den følgende Morgen ringede Barbaja med stor Utaalmodighed paa sin Sufflør, der ved Siden af denne sin Tjeneste ogsaa havde paataget sig en Kammertjeners Pligter, for gjennem ham foreløbig at bringe den fejrede Gjæst sine Lykønskninger i Anledning af den foregaaende Aften.

„Bed Rossini om at beære mig med en Visit," sagde han.

„Rossini er rejst," svarede Suffløren.

„Hvorledes? Rejst? Og det uden at have sagt mig et eneste Ord derom?"

„Ja, tidlig i Morges rejste han til Bologna og bad mig hilse Dem fra ham."

„Godt! Gaa til Colbran og spørg hende, om jeg maa gjøre hende min Opvartning."

„Til Colbran?"

„Ja, til Colbran! Er du døv i Dag?"

„Om Forladelse, men Colbran er jo rejst med."

„Det kan jeg aldrig tro!"

„Jo, de kjørte her fra i samme Vogn."

„Den ulykſalige! Forlader hun Theatret for at blive hans Elskerinde?"

„Om Forladelse, Herre, men hun er nu hans Hustru."

Efter en kort Pavse svarede den forbavsede Direktør:

„Hans Hustru! Godt! Saa er jeg hævnet!"

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, foreløbig indeholdende følgende udvalgte Fortællinger af „Folkets Almanak“:

Nr. 1. **12 Fortællinger af Folkets Almanak**, med 30 Bill. 40 Øre.
— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel, m. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.
— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse** — **Et Væddeløb**. — **Nisserne i Bjærgby Bakke** af Em. Henningsen m. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.
— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv m. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.
— 5. **En Gudsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom**. Med 4 Billeder. 10 Øre.
— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.
— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.
— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter**. — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.
— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.
— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.
— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.
— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret**. Med 5 Billeder. 10 Øre.
— 13. **Geoachino**. Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.
— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut**. Med 16 Billeder. 10 Øre.
— 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat**, Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve**. — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren**, Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.
— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.